

polž ga vam pri-pe-lje v ko-šu le-skovem brez dna, —

polž ga mi pri-pe-lje v ko-šu le-skovem brez dna. —

Oj, da to je cvetje . . .

Tiho, tiho, tiho
pada snežec beli —
koprneč po njem sta
roki se razpeli...

Oj, da to je cvetje
rožno in dehteče,
kakor je cvetelo
v dobi sladke sreče...

Oj, da to je cvetje
lilij, rož deviških,
čistih kakor limbar
rajskih sanj dekleških...

Oj, da to je cvetje
blažene mladosti,
sladko kakor slavca
pesem brez grenkosti...

Tiho, tiho, tiho
pada snežec beli —
tiho moči meni
solza lici veli...

Miroslav Kunčič.

